

Citiți în pag. a 6-a
**UN NOU SUCCES
ÎN CUCERIREA
COSMOSULUI**

Revistă săptăminală a Așezămintelor culturale

Din carnetul scriitorului

OAMENI NOI, EXIGENȚE NOI

A cum câteva săptămâni, trecind prin satul Chizătău din raionul Lugoj, am stat de vorbă cu tov. Constantin Dărăbanț, șef de brigadă în gospodăria colectivă. E un om de vreo 35 de ani, absolvent a șapte clase elementare, care mi-a vorbit cu mindrie despre o mulțime de lucruri din satul lor. Mi-a spus, de pildă, că gospodăria lor, cu o suprafață de numai 964 ha teren agricol, are un fond de bază de trei milioane; numărul taurinelor se ridică la 417; cele 15 hectare de legume vor aduce anul acesta un venit bănesc de circa 1 milion.

După ce mi-a arătat casele — în mare majoritate noi — înconjurate cu grilaj de fier și cu niște porți de toată frumusețea, mi-a vorbit de numărul mare de biciclete, motociclete, aparate de radio și televizoare din sat. Apoi m-a privit în ochi, cu jenă, și a rostit:

— Aș vrea să vă aduc la cunoștință, tovarășe scriitor... avem o mare nemulțumire.

— Ce nemulțumire?

— Păi, să vedeți, a ezitat omul. Vă rog să nu fie cu supărare. Eu mi-s om simplu și s-ar putea să greșesc. Ni s-a făcut o nedreptate.

Am crezut că-i vorba de o nemulțumire materială, de o nedreptate care i s-a făcut lui personal. După îndelungată stăruință din partea mea, Dărăbanț mi-a mărturisit că nu numai el, ci toți oamenii din Chizătău sînt nemulțumiți. Și iarăși s-a oprit.

În sfîrșit, mi-a povestit că ei au un cor. La al VI-lea concurs a luat premiul I pe țară, iar anul acesta, la cel de al VII-lea concurs, a luat numai premiul III.

— Vedeți... Noi am aflat că cel din comuna Fierbinți, regiunea București, care a primit premiul I, e format din oameni din mai multe sate. Am vrea să facem o întimpinare la comisie.

Așadar, Constantin Dărăbanț și consătenii săi sînt nemulțumiți pentru o pricină ce ține de domeniul cultural. Nu se vază că le lipsește cutare sau cutare lucru; ori că gospodăria nu ar merge cum trebuie. Gospodăria merge într-adevăr foarte bine; le asigură un trai îmbelșugat, cu care se pot lăuda. Au cămin cultural și școală nouă. Nu există casă în Chizătău, în care să nu se afle un cititor al bibliotecii (în total biblioteca are 583 de cititori din 230 de case de colectivități care, de la 1 ianuarie pînă la 31 august 1964, au citit peste 4 600 de cărți). Un număr mare de colectivități au și biblioteci personale; 30 dintre aceștia au în bibliotecile lor peste 200 volume fiecare.

Toate acestea mi le-a spus bibliotecara Elisabeta Cărbăș, care s-a arătat mîndră de realizările obținute de biblioteca din satul lor. Dar, în același timp, ne-a vorbit și ea despre o nemulțumire. An acesta, cititorii din satul ei s-au întîlnit cu trei scriitori (Eusebiu Camilar, Alexandru Jelebeanu și Anghel Dumbrăveanu). Oamenii ar vrea, însă, cit mai multe întîlniri asemănătoare. Anumite nemulțumiri și lipsuri sînt, desigur, și în alte sate. Dar toate au aceeași semnificație, dovedind un nivel de trai din ce în ce mai ridicat, formarea unei noi conștiințe.

De curînd am stat de vorbă cu mai mulți colectivități din comuna Cucuruza, regiunea București, despre satul lor în curs de electrificare. Unul dintre ei povestea că înainte de colectivizare, în sat existau peste 4 000 de cai, care mîncau aproape jumătate din tot ce producea pămîntul din vatra comunei. Astăzi sînt numai 200 perechi de cai și boi, iar pămîntul, muncit cu tractoarele, dă aproape de trei ori mai mult. Avea, însă, și el o nemulțumire. În comună nu există încă o baie și el, un munte de om, e nevoit să se spele iarna într-o albie mică.

Unele neajunsuri se vor mai ivi, desigur, și în viitor. Căci așa e firesc: omul nu se mulțumește niciodată cu ce are și tinde mereu spre mai bine. Dar nu mă pot opri să nu amintesc de unele lipsuri din trecut.

În 1938, ministrul de interne din acea vreme era nevoit să recunoască: „În multe localități, populația a început încă din vară să părăsească satele. Piinea pe care o mănîncă locuitorii e un amestec de orz și buruieni, neagră și tare ca pămîntul“.

Îmi aduc aminte una din multele știri mărunte, dar semnificative de acum vreo 25 de ani, apărută într-un ziar guvernamental. Într-o iarnă geroasă, femeia unui om sărac, văcar al satului Săgeata din fostul județ Buzău, a născut patru gemeni. Lipsurile în care trăia acel om erau așa de mari, încît n-a avut pe ce să cuprindă cîteva bucăți de zahăr, ca să facă un ceai mamei gemenilor.

Comentariile sînt de prisos. Cei mai virșnici, care au cunoscut mizeria din România de odinioară, își dau seama de marele progres pe care l-au făcut satele noastre de azi. Urmele trecutului nu au fost șterse complet, dar lucrul acesta se va petrece cu siguranță. O spun aceste gospodăriile colective milionare sau în curs de a deveni milionare, casele noi, cu porți frumoase și din alte sate din Chizătău, școlile și căminele culturale clădite pretutindeni, stîlpii rețelelor electrice de înaltă tensiune care trec peste munți, peste dealuri și peste cîmpii, ducînd în sate lumina progresului și a civilizației, o spune conștiința nouă a oamenilor care mai presus de orice pun interesele obștești, știînd că de ele depinde propria lor bunăstare.

Darul toamnei

CÎMPII FĂRĂ ODIHNĂ

Cîmpii fără odihnă, cu pămîntul necontenit brăzdat și răscolit. Pămîntul l-am învrednicit arîndu-l și cu semințe l-am înavuțit.

Și-atunci țîșnind din liniști și mirare și frămîntat de mii de rădăcini, ni s-a umplut pămîntul de mișcare sub zodia bogatelor lumini.

Și a trecut fecund prin primăvară cu fire verzi privind spre cerul clar — și a cîntat cu el întreaga țară sub semnul limpezimii din Florar.

Iar vara și-a încins cu foc mijlocul în bronzul viu al fiecărui spic, încununîndu-și fericit soroceul sub ocrotirea brațului voinic.

Căci inimile noastre dau țărîni tărîta lor și tinerețea lor, — în truda care naște rodul pîinii și faima bunăstării tuturor.

Recoltele cu duh de sărbătoare prin colective cîntec au întins, — înocit se supunea pămîntul mare învins de omul cel mai neînving.

Iar cînd, spre toamnă, se credea că poate cîmpia odihnește calmă-n vînt, — se răscoliră alte brazde late pe-ntînsul lăudatului pămînt.

Ba nici în iarnă n-a putut să cadă cîmpia în visatul somn adînc, — căci undeva, sub falduri de zăpadă visa cum în semințe noi se string

puterile fecundității aspre. Și-așa trecînd prin ani, necontenit, în ritmul cald al inimilor noastre cîmpia n-are timp de odihnit.

AL. ANDRIȚOIU

PREGĂTIM O ACTIVITATE BOGATĂ

Este știut că serile lungi de iarnă prilejuiesc intensificarea activității culturale. Pentru aceasta noi pregătim, încă de pe acum, manifestări interesante care să-i atragă pe colectivisti la cămin.

O seamă de acțiuni, cum sînt serile pentru tineret și pentru femei, au intrat în tradiție și firește vor continua și pe timpul iernii.

Împărțirea veniturilor după un an de muncă în gospodăria colectivă o să ofere activiștilor culturali un bogat material pentru serile de calcul. Cu ocazia aceluiași eveniment ne-am gândit să organizăm o seară în cinstea colectivizatorilor frunțași.

De cităva vreme în comuna Stoiceni și-a început activitatea cercul *Prietenii filmului*, în cadrul căruia se prezintă expuneri despre istoria cinematografului și se poartă discuții în jurul filmelor care rulează la cămin. Pînă acum, la acest cerc s-au înscris 34 de cetățeni, iar în perioada care urmează o să atragem noi colectivisti.

Nu vor lipsi din planul pe timpul iernii nici atrăgătoarele concursuri *Cine știe câștigă*. Primul are ca temă zootehnia.

Activitatea artistică va cunoaște și ea o dezvoltare, oamenii avînd acum mai mult timp pentru a participa la

repetiții. În afară de noul program (deocamdată în lucru) al brigăzii artistice de agitație, atenția noastră se va îndrepta spre Festivalul bional de teatru I. L. Caragiale. Cele două echipe de teatru ale căminului cultural vor pregăti și prezenta piesele într-un act: *Zaharia își mărită fata* de Margareta Vasilescu și *Cînd chitara-i de prisos* de Theodor Boșca. De asemenea, se va relua o piesă pe care artiștii noștri amatori au jucat-o cu șase ani în urmă, este vorba de *O noapte furtunoasă* de I. L. Caragiale. În concurs vom intra cu piesa cea mai bine pusă la punct, ceea ce constituie un stimulent pentru artiștii amatori, în perioada repetițiilor, de a-și însuși bogate cunoștințe de interpretare scenică.

Biblioteca și-a înscris, printre altele, în planul de muncă pentru perioada de iarnă, consfătuiri cu cititorii, seri literare și un proces literar după romanul *Destin* de Aurel Mihale.

Iată numai o parte din acțiunile pe care le pregătim cu dorința ca în lunile de iarnă, printr-o activitate variată și multilaterală, să îmbogățim viața culturală a satului nostru.

IULIAN CONSTANTINESCU
directorul căminului cultural
din comuna Stoiceni,
regiunea Argeș

Aspect din muzeul etnografic din Rădăuți, regiunea Suceava

NOTĂ DE LECTURĂ

AL. N. TRESTIENI;

Cînd se scutura pelinul*

Sînt fapte cumplite, amarnice, de robie fără margini în trecutul nostru, ce și-au întins hizenia de moarte pînă aproape de noi. Alături de luptele poporului pentru libertate, ele nu trebuie uitate niciodată, iar cărțile care ni le împăspătează mereu și le țin în evidența sufletului, sînt binevenite, fiindcă ne dau puteri de biruință, ne ajută și ne învață să fim din ce în ce mai asemenea cu însăși viața socialistă ce se desfășoară cu

atita avînt de-a lungul și de-a latul patriei noastre dragi.

Din rîndul acestor cărți face parte și romanul *Cînd se scutura pelinul* de Al. N. Trestieni.

Acțiunea romanului se desfășoară la țară, în acele vremi cînd, așa cum arată și titlul foarte sugestiv, în patria noastră traiul poporului era atît de amar de parcă „se scutura pelinul” peste viața și sufletul său.

Autorul surprinde conflictul începînd cu toamna anului 1943, însă își dai seama că, de fapt, rădăcinile sale se pierd în negura trecutului și se termină, atît în roman cît și în realitatea istorică, în lumina izbăvitoare a Eliberării, adică la 23 August 1944.

...Așadar, în România de odinioară exista un sat care se numea Valea Mare, „așezat pe loc jos” în împrejurimile Ploieștiului, undeva în marginea Bărăganului, și unde trăia Gli-

gore Ghindă, un țăran ca milioanele de țărani de atunci. Era însurat cu Luxița, o femeie abrașă; nu avea decît o jumătate de pogon de pămînt pe care-l muncea din greu și n-o scotea la cap.

Acțiunea romanului se desfășoară într-o „lume picoloasă și noroită”, deasupra căreia chiar și „soarele ivot la pîrleazul zării, se ulia întrebător și nehotărît” dacă să-i mai „dea lumină, sau s-o lase mai departe în orbecăială”. Dar aici, în Valea Mare, contrar aparențelor, oamenii, încovoiați de greutățile unei crîncene exploatare, se întîlnesc pieptiș cu uraganul istoriei contemporane. Însă izbucnirea războiului, năvălirea armatelor naziste, teroarea legionară, tirania antonesciană dimpreună cu toate calamitățile, nu-i doboară. Dimpotrivă. Vintoasa istoriei ridică pleava și-o spulberă, lăsînd neclintiti pe aceia în sufletele cărora, treptat-

treptat, incolțește, crește și se înalță spre libertate o conștiință nouă născută în luptă.

Unde și în ce condiții se petrece această luptă pentru libertate rămîne s-o descopere cititorul în paginile romanului. Pînă să ajungă în acest pisc de lumină. Gligore Ghindă va îndura multe, va răbda, se va trîmînta, se va încrîncena și va ști să aștepte. Dar în Valea Mare nu toți erau vîtafi, jandarmi, primari și circiumari. Era și un proprietar: Zdrelea Stamate și în jurul lui o mină de nemernici. Atît. Însă Dancu, Vasile Duduman, Neagu Gheorghe Adam, Gligore Ghindă erau din altă plămădă. Alături de aceștia, și în mod deosebit de la muncitorul Gheorghe Adam, refugiat în comuna Valea Mare, Gligore va învăța ce înseamnă tovarășia adevărată, căci el aflase din experiența de toate zilele că „viața trăită cu frică nu e viață”.

Cartea este interesantă și instructivă. Dar după ce va fi parcurs cele 541 de pagini ale romanului, și va fi cunoscut toate chinurile vîimărenilor, cititorul se va întreba nedumerit de ce în noaptea de 23 August, Gligore Ghindă, singur în căruță cu Stamate Zdrelea, se poartă atît de omenește cu acest proprietar căruia îi cunoștea toate ticăloșiile.

Ni se pare că romanul, de la pagina 537 și pînă la sfîrșit, nu are finalul său firesc. Gligore nu poate fi „ușurat” doar bătîndu-l pe Zdrelea. Reprezentantul exploatareilor nu trebuia lăsat „scîncînd în mijlocul șoselei”. Minia are o altă descărcare. E ca un fulger care trăznește. Fulgerul acesta lipsește, și doar numai el putea să dea romanului, în final, lumina orbitoare a lui 23 August.

P. MANOLESCU

La școala frumosului

— Cum te cheamă?
— Condeci N. Nicolae.
— Vîrsta?
— 14 ani, elev în a VII-a.
— Părinții și ocupația lor?
— Tata, Nicolae I. Condeci, colectivist din comuna Păușești-Măglași, mama, Paraschiva Condeci, colectivistă și ea.
— Și tu cum ai ajuns aici la școala de muzică?
— Mi-a plăcut să cînt la instrument.
— Și stai aici, în Vilcea?
— Nu. Viu cu autobuzul de două ori pe săptămînă, miercuri și sîmbătă, cînd am ore. Merge foarte bine autobuzul pentru că-i șoseaua asfaltată.

Un moment de liniște, timp în care degetele alungite umblă nervos pe coardele instrumentului. Copilul povestește că tată-său lucrează acum la muncile cîmpului.

Despre Nicolae I. Condeci, tatăl elevului pe care-l avem în față, am aflat că este un colectivist harnic, apreciat și stimat de toată comuna. Anul trecut, împreună cu soția lui, a strîns 309 zile-muncă. A și fost lăudat în adunarea generală.

— Dar tu, cum stai cu munca, adică cu învățătura?

— Bine. Poftim carnetul de note. Într-adevăr, note bune, obținute la școala din Păușești.

— Dar carnetul de-aici de la școala de muzică?

— Și aici am note bune — răspunde isteț băiatul întinzîndu-ne carnetul.

Profesorul, bătrînul Teodor Geantă, om de ispravă prin mina căruia au trecut generații de elevi îl laudă și el: Condeci N. Nicolae e un elev

bun al Școlii de muzică și artă plastică din Rm. Vilcea.

De astă-dată sîntem în clasa de clarinet. Facem cunoștință cu Sanda Ioana și Constanța Constantinescu, eleve în clasa a V-a a aceleiași școli din Păușești-Măglași, unde trăiesc împreună cu părinții lor, colectivisti la gospodăria din sat. Ca și Condeci N. Nicolae, cele două eleve, de două ori pe săptămînă, vin cu regularitate încoace, la Rm. Vilcea, la școala de muzică.

Il rugăm pe profesor să-și continue lecția. Ne retragem într-un colț și ascultăm.

Fetele și-au apropiat buzele de clarinet și, la comanda profesorului, încep să cînte. Recunoaștem un fragment din partea pentru clarinet din Simfonia a IX-a a lui Beethoven.

— Piano, fetelor, piano. Acum crescendo, creșteți pușin respirația, încă, încă... Așa, bine, foarte bine!

Mult după ce am plecat din școală ne-au răsunat în urechi sunetele catifelate ale clarinetelor celor două fete din Păușești-Măglași. Ne gîndeam la ele, la Condeci N. Nicolae și la ceilalți copii din Păușești care, asemeni colegilor lor din Bujoreni, Bogdănești și alte sate ale raionului, urmează, două după-amieze pe săptămînă, cursurile școlii de muzică din Rm. Vilcea, unde au la dispoziție profesori, instrumente, manuale, magnetofone, tot ce e necesar pentru ca să-și însușească arta.

În Școala de 8 ani de muzică și artă plastică din Rm. Vilcea, 362 de copii de muncitori și țărani învață să iubească frumosul și să-și înfrumusezeze viața.

MÎNZU RADIAN

Președintele asociației

Au trecut șase toamne de atunci. Tînărul profesor Vasile Lepădatu a fost repartizat la Școala de 7 ani din comuna Străoane. Sportul era pentru el o mare pasiune. Imediat s-a și interesat de mișcarea sportivă din comună. Asociația sportivă Victoria număra 152 membri. Profesorul Lepădatu a început să activeze cu perseverență și dăruire. În anul următor a fost ales președintele asociației. În scurt timp, lucrurile s-au schimbat mult: 758 membri cu cotizația la zi și 7 secții de sport afiliate.

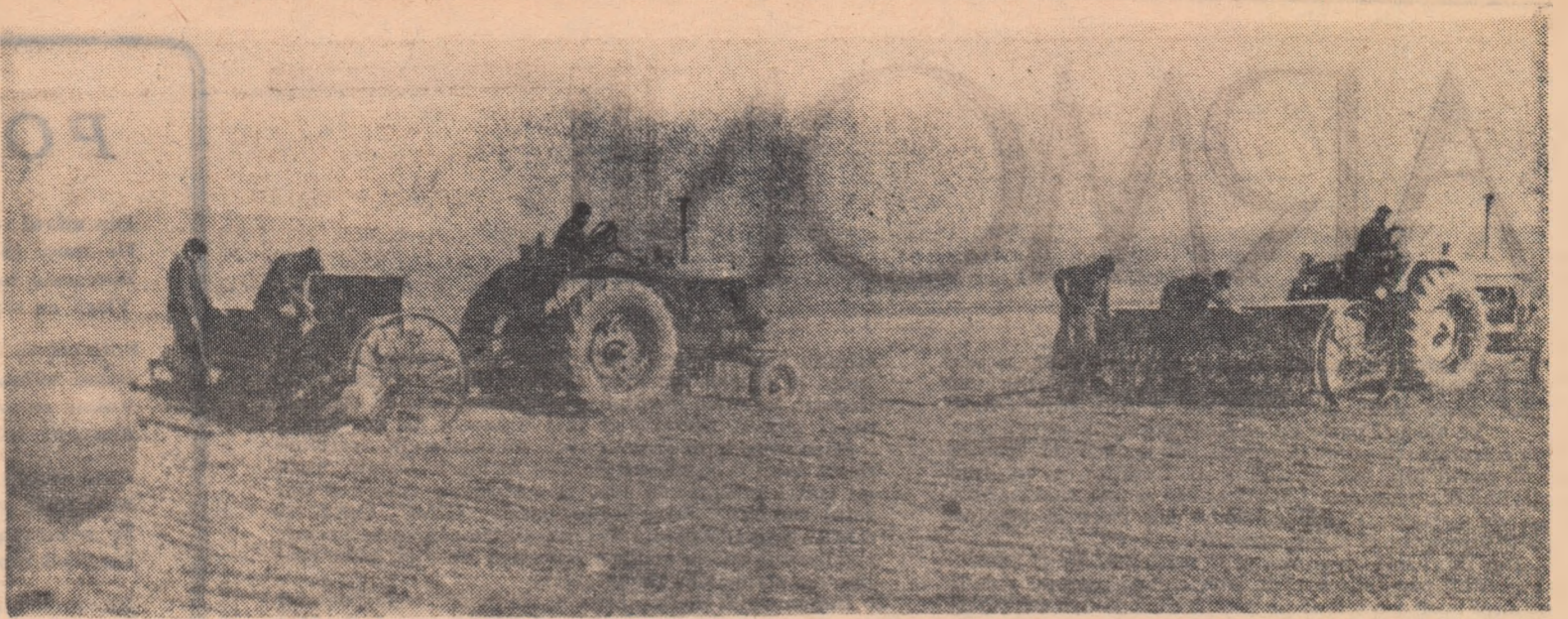
Zi de zi sportul a pătruns tot mai mult în rîndul colectivizatorilor. Dacă înainte ei jucau doar fotbal, astăzi se întrec pe frumosul lor stadion (amenajat prin muncă patriotică) la handbal, fotbal, volei, baschet, fac alergări, concurează la sărituri, aruncarea greutății etc.

Deși a trecut de pragul celor 30 de ani, președintele e și un neobo-

sit jucător. Echipele de handbal și volei din care face parte sînt binecunoscute în raionul Panciu. La prima etapă a Spartachiadei republicane, asociația lor s-a situat în frunte cu 1074 participanți.

Nu demult comuniștii i-au acordat tovarășului Lepădatu marea cinste de a-l primi în rîndurile lor, iar el caută mereu să fie la înălțimea încrederii acordate.

N. POPOVICI
corespondent

Semănatul grîului la G.A.S. Stolnici-Paşcani, este în toi.

ANGHEL

Are douăzeci de ani. Vîrsta marilor descoperiri. Vîrsta cînd nimic din ce-ți propui nu ți se pare de nerealizat. Iată și cîteva fapte care constituie secvențe din biografia eroului nostru, un tînar îngrijitor de la gospodăria colectivă din comuna Căcaleți, raionul Giurgiu. Lucra într-o echipă, la cîmp. S-a îndrăgostit de o tînară colectivistă. Ea lucra la crescătoria de păsări. Așa că drumul lui Anghel spre cîmp și înapoi, seara, spre casă, trecea printr-un punct sigur : sectorul avicol. Se-ntîlneau și vorbeau de tinerețe, de dragoste, de munca fiecăruia în parte. Timp de un an s-au întîlnit zi de zi. O răbdare demnă de un... romantic. Într-o zi i-a declarat fără ocolișuri că vrea „s-o ia de nevastă“.

— Să mă mai gîndesc. Nu-i nici o grabă.

Răspunsul fetei l-a cam pîrpălit o vreme. Ce să fie ? se întrebă el. O fi așteptînd un altul ? De muncit, muncă bine, colectivității îl prețuiau. Nu o dată s-a vorbit de hărnicia lui. Și apoi ce-i mai de preț în zestrea tinerilor colectivisti decît hărnicia ? Nu se arăta supărat. Ar fi știrbit din mîndria lui. După o vreme, într-o seară, a fost chemat la consiliul de conducere al gospodăriei.

— De mine, îți ieși în primire munca de șef de echipă. Iată oamenii tăi : și președintele Ivănuș îi întinde o listă de 20 de nume : printre cei scriși pe hîrtie erau și cîteva colectivisti mai în etate, care aveau de trei ori vîrsta lui. Primul lucru pe care și l-a spus a fost acesta : ehei, cînd o s-o audă Floarea și p-asta ?!

După o vreme, s-au căsătorit.

— Ce ți-a plăcut la ea ?

— Ce-i place omului. Și ca fizic și ca fire. E mai scuturată puțin.

Viața lor se desfășura normal, trăind și muncind într-o înțelegere deplină, bucurîndu-se de ceea ce aduce lumină în casa lor și punînd umerii alături să învingă acele greutăți inerente oricărui început. El continua să lucreze ca șef de echipă într-o brigadă de cîmp, iar ea acolo, la pui. Pînă într-o zi.

De o vreme tot mai des se vorbea pe la conducerea gospodăriei despre reorganizarea unor tineri destoinici în sectorul zootehnic care să lucreze ca îngrijitori. Mai ales pentru ferma de vaci se simțea mare nevoie. Tinerii pot învăța o meserie pentru toată viața, se leagă de ea și fac o treabă care să le prindă bine și lor dar, să fie și în folosul gospodăriei, a dezvoltării ei economice. Acestea erau argumente de netăgăduit. Tineri cum sînt, tainele unei meserii le prind mai ușor, sînt mai receptivi la noutăți, la lecțiile teoretice și demonstrațiile practice care se desfășoară în cadrul învățămîntului agricol de masă. Mai întîi conducerea gospodăriei, la recomandarea comitetului U.T.M., a repartizat cinci tineri care să lucreze la ferma de taurine. Printre aceștia era și... Floarea, soția lui Andrei Anghel.

— Vrei să lucrezi și tu aici ? l-a întrebă președintele Ivănuș pe Anghel, într-o zi cînd l-a găsit la grajduri, în vizită la soție.

— Vreau, dar nu mă pricep la vaci.

— Înveți. Nici un om nu se naște cu meseria învățată.

— Nu pot să le mulg. N-am muls nici o capră în viața mea. Poate să le întărec.

S-a găsit totuși o soluție. S-a format o grupă de juninci pe care a luat-o în primire Anghel.

Cum le crești așa le ai, i-a spus un îngrijitor mai vîrstnic, Dumitru Calotă. Vezi c-ai sîntem nu pe capete de vită, ci pe litri de lapte. Anghel a primit ajutor din prima zi de la ceilalți îngrijitori tineri, Marin Brătucu și Ion Drăcea, oameni cu un stagiu mai îndelungat în acest sector de producție și, firește, cu o experiență mai bogată.

A venit vremea, după vreo cîteva luni, să se întrecă cu însăși nevasta lui, cu Florica. Loturile lor de vaci sînt alături. Muncesc, se ajută unul pe altul și lucrurile merg bine. Împreună fiind, parcă mai ușor au prins noua meserie și li-i dragă încît nu s-ar mai lăsa de ea nici în ruptul capului. Pașiunea pentru noua lor profesiune se manifestă și prin aceea că ei învață, studiază mereu, participă împreună la schimburi de experiență și aplică în practică cele învățate și, ceea ce este mai frumos și plăcut, obțin rezultate frumoase. Dar și învățătura aceasta nu se face la voia întîmplării. Consiliul de conducere asigură o bună bază materială desfășurării lecțiilor și a demonstrațiilor practice ce se fac la cercul zootehnic ca și la celelalte cercuri din cadrul învățămîntului agricol de masă. Ba nu o dată, rezultatele „familiei Anghel“ au fost folosite ca ilustrare la unele lecții privind aplicarea regulilor zootehniei. Nu de mult Andrei a fost pus să le arate celorlalți îngrijitori de unde provine plusul de 50—60 litri lapte, față de plan obținut de el, în fiecare lună. El le-a vorbit cu acest prilej, despre unele metode mai noi de îngrijire și hrănire a animalelor, de faptul că nu se sfiește cînd vede ceva deosebit la

altul, să-l întrebe cum a făcut. Pe urmă nu s-a răbdă să nu se ducă la raftul cu cărți, acolo în camera îngrijitorilor și să ia carte cu carte, pe toate care le-a citit el și soția și să le rotească titlurile. Iată de ce nu surprinde pe nimeni că loturile lor sînt model și ca îngrijire și ca producții realizate, iar rezultatele obținute sînt obiective ale întrecerii pentru ceilalți îngrijitori mulgători. De aceea, la ferma de vaci, se desfășoară o întrecere vie, pasionantă. Revirimentul care a avut loc în sectorul zootehnic se da-

toarește hărniciei oamenilor de-aici, dragostei lor de muncă, interesului pentru dezvoltarea și întărirea gospodăriei. Ori acestea sînt calități pe care le au comuniștii. Și cînd Anghel, eroul nostru, a dovedit că le are cu prisosință, a fost și el primit în rîndurile lor. Evenimentul s-a petrecut doar în urmă cu cîteva luni. Și trebuie să recunoaștem că, la 20 de ani, îmbogățindu-ți biografia cu un asemenea episod de neuitat, este un lucru mare, demn de laudă.

VASILE CĂBULEA

Darurile munților

La Hălmașiu, în lunca Crișului Alb, pe o toloacă vecină cu ocolul silvic, de unde virfurile Biharia și Găina nu par a fi mai departe decît fruntea de umăr, stau rînduite magazinele, laboratoarele și șoproanele unui centru de prelucrare a fructelor de pădure. Centrul acesta lucrează numai o jumătate de an, vara și toamna, dar cu rivna febrilă a roiului grăbit să adune și să prelucreză tot polenul din împrejurimi, înainte ca vremea să se strice.

De pe la mijlocul lui iunie, cînd începe sezonul fructelor de pădure, și pînă la sfîrșitul lui octombrie, se desfășoară aci o muncă neîntreruptă. Sînt luate în primire fructele transportate fără răgaz pe cărările munților și pe văile apelor, de la 13 puncte de achiziție. La sortatoarele din scinduri de brad, care seamănă cu niște mese de ping-pong sau de biliard ușor inclinate, se alege, după mărime și stare, darurile munților : fragii aromați, care deschid sezonul o dată cu ciupercile ; cireșele pădurețe amare, bune de cules de la începutul lui iulie, și din care se fac lichioruri fine ; afinele negre și roșii, precum și zmeura, tocmai bine coapte la sfîrșitul lunii lui Cuptor ; murele cele negre, cănoase și parfumate, care, din dărnicia munților, se răsfață pe tufari din iulie pînă în octombrie ! Apoi coarnele, porumbel și măceșele pe care natura le-a inzestrat cel mai bine cu vitamina C. Ar mai trebui amintite și alunele, moartea veveșelor, ba și merele pădurețe, cărora oamenii le-au găsit felurite întrebunțări, și poate că lista tot nu s-ar încheia.

Sortării îi urmează pulparea, operație care nu înseamnă altceva decît tratarea fructelor (fără codițe, frunze sau crenguțe) cu un conservant (bioxid de sulf sau acid formic). Însă nu toate fructele sînt expediate de aici sub formă de pulpe. Unele fac cunoștință cu zdrobitoarele și teascurile, fiind transformate în sucuri, iar altele se văd prefăcute în marc, o pastă omogenă, fără impurități.

O ultimă și destul de complicată operație este toaleta butoaielor cu pulpe de fructe, marcuri sau sucuri. Rostogolite încet pe două șine, butoaiele sînt întii spălate cu apă caldă și sodă calcinată. După aceea, li se vopsesc cercurile cu negru de bitum dizolvat în benzină. Fundurile butoaielor se vopsesc cu alb, iar gardinele (marginile interioare) cu roșu. În sfîrșit, pe albul imaculat al capacelor, scos atît de bine în evidență de roșul aprins al gardinelor și de negrul cercurilor, se aplică șabloanele cu adresele clienților — de obicei fabrici de dulceturi și compoturi, de lichioruri și conserve sau de produse farmaceutice. Ne-ar trebui un spațiu buniceal ca să înșirăm adresele tuturor acestor clienți. Ne mulțumim de aceea să arătăm că pe capace sînt aplicate șabloane în limbile română, rusă, cebă, franceză, germană și engleză.

Măsurate cu bascula, „darurile“ munților, primite prin achiziție și prelucrate la centrul Hălmașiu din raionul Gurahonț, depășesc greutatea de 317 tone. Culegătorilor li se achitase la punctele de achiziție, pînă la 25 septembrie a. c., 1.500.000 lei. Numai pentru un singur transport de ciuperci uscate, Elena Pascu din satul Cristești a primit 1.800 lei. Ea s-a dovedit cea mai pricepută, din partea locului, în descoperirea hribilor cu denumirea latinească de Boletus Edullis și a gălbiorilor (Cantharellus Cibarius), cu un miros atît de plăcut și un gust ușor pipărat atît de bun, încît merită din plin, ca și toate surorile sale comestibile, epitetele de „carne vegetală“.

Bani frumoși au primit, pentru fructele de pădure predate, foarte mulți culegători. Frunzele sînt familia lui Nicolae Gancea, din Luncoșoara, cu nu mai puțin de 12.000 lei, și familia lui Aurel Rus, din același sat, cu 10.000 lei bătuți pe muchie.

Munții sînt într-adevăr pe cît de frumoși, pe atît de darnici.

NICOLAE CULCEA

În biblioteca școlii de mecanici agricoli din Clorogir-la, regiunea București, elevii au posibilitatea să consulte cărți de specialitate și beletristice.

ARMONII

Desigur, peste o sută de ani sau mai mult, se vor dărâma case și construi altele, drumurile vor arăta altfel, și oamenii vor fi alții. Munții însă, pe alocuri poate cu aceleași păduri și stînci, sînt de o frumusețe verde și perenă sub același cer. Rîurile vor purta alte ape și alți pești. Cetățile se vor mai dărâma sau restaura. Lanuri multe și mai substanțiale se vor perinda. Cerbii de acum vor trece în pămînt. Alte cirezi vor fi și alți struguri.

Dar din urmă au rămas pînă azi legendele și istoria. Prezentul pătrunde și el în istorie și în legendă. Are și țînutul nostru o seamă de poduri de legătură cu veșnicia, multe bucurii vrednice de amintire. Firește, există amănunte abia pîlpitoare, perisabile, sortite să intre într-o irevocabilă uitare, dar nu despre ele e vorba. Nu e cazul nici al unei priviri din avion peste țînutul nostru, reținîndu-se doar piscuri montane și industriale, doar goblenuri de ogoare și sate.

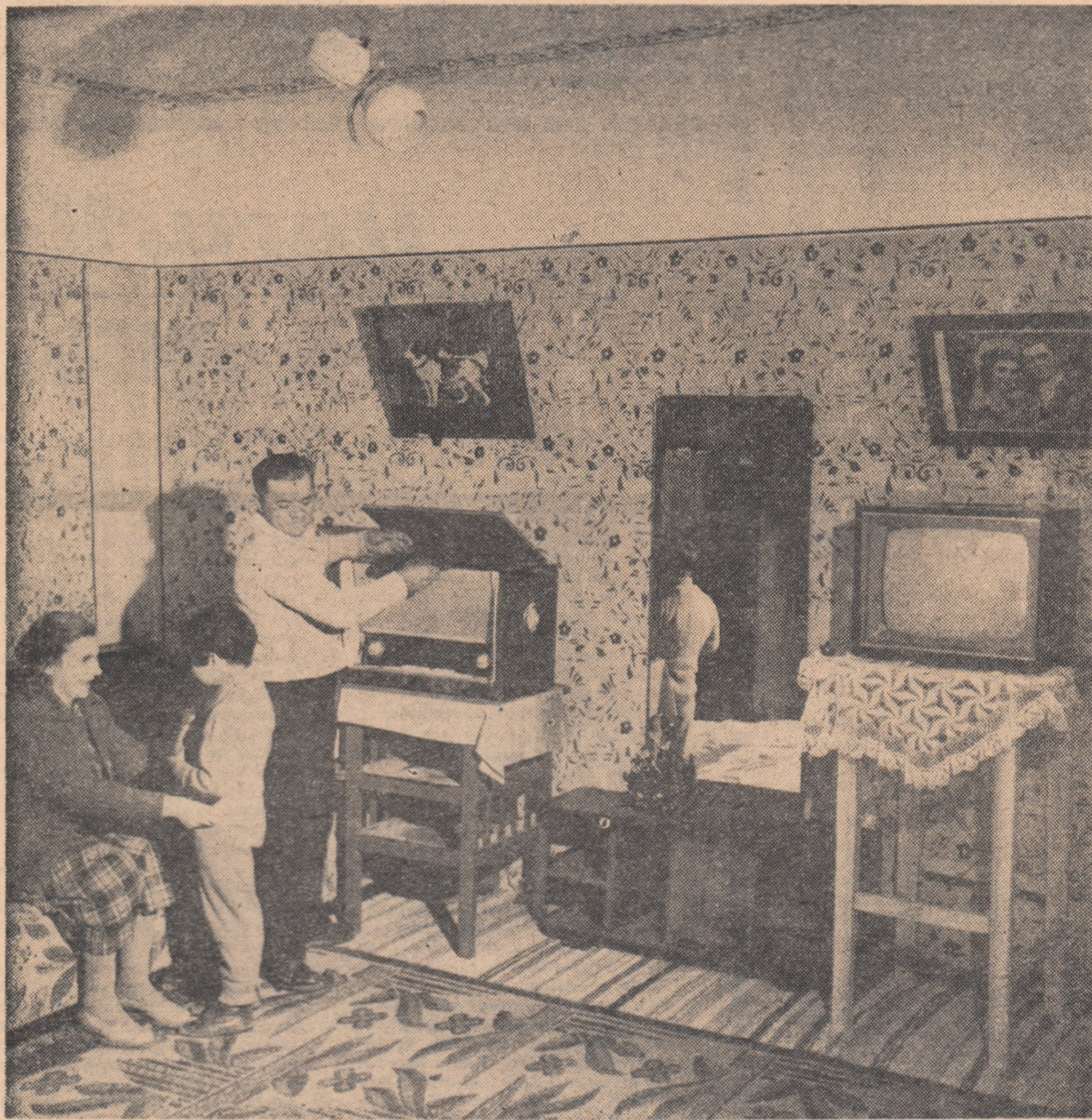
Miercurea, de pildă, intră într-un nimb de legendă, prin tradiție și mai ales prin armonia unei colaborări între unitățile ei contemporane.

Comună mare, de peste 4 000 de locuitori (împreună

schimb spre Cugir există și comuna Vinerea... Doar luna și marța nu cred că se întîlnesc ca nume de țîrguri: în zilele imediat următoare duminicii, oamenii nu-și puteau permite să mai lipsească de la cîmp...

Miercurea e în primul rînd multilaterală, înscriindu-se între o școală medie și o farmacie bogată, între un spital înființat în 1950 și gospodăria colectivă din satul Dobirca, între înfloritoarele G.A.C., G.A.S. și S.M.T. Numai Apoldul de Sus, dintre comunele vecine, rivalizează cu gospodăria colectivă de aici, prin briliantele strugurilor încîntători.

Indemnurile pentru bogăția milionară a gospodăriei din Miercurea (printre altele 4 000 kg grîu la hectar) s-au cristalizat în ultimii ani prin organizarea muncii, prin desfășurarea învățămîntului agrozootehnic, cu ajutorul cadrelor de specialiști (aici lucrează inginerul agronom Constantin Ropotă), cu aportul S.M.T.-ului local, din primăveri în toamne, în mecanizarea majorității lucrărilor de la semănat la recoltat. Gospodăria înaintează viguros, cot la cot cu știința, în colaborări armonioase, într-o viață civilizată. Itinerariul celor mici se schimbă ca un drum rustic într-o șosea, prin

Bunăstare în casa colectivistului Eugen Cabalortă din Jariștea, raionul Focșani.

cu Dobirca), Miercurea are un trecut reședințial, în vechime de scaun sătesc, mai tîrziu de plasă. În prezent are o gospodărie agricolă colectivă în plină înflorire, o stațiune de mașini și tractoare remarcabilă, o fermă de păsări modernă și, spre vest, între pîlcuri de copaci, coronamentul unei stațiuni balneare modeste ca spațiu dar conținînd ape cloruro-sodice cu efect apreciabil, cum spun reumaticii întorși acasă.

Șoseaua națională ține loc aici de stradă largă, de bulevard cu clădiri semirustice, în bună parte săsești, amintind vechiul centru administrativ al comunelor din împrejurimi. O piață destul de extinsă acordă localității aerul de țîrg vechi.

Miercurei nu-mi vine să-i spun sat, e înrudit prin dezvoltare cu Petrești, Vințul de Jos și altele. Unii atribuie denumirea sa unui străvechi cult pentru zeul Mercur, dar mai plauzibilă, mai realistă mi se pare explicația cu țîrgul țînut aici într-o anume zi din fiecare săptămînă, pesemne miercurea, mai de mult. De aceea cred că trebuie să optăm pentru ortografierea și pronunția Miercurea și nu pentru Mercurea. N-am întîlnit vreă urmă care să ateste acest cult aici, în

ridicarea clădirii corespunzătoare pentru cursurile școlii medii, în cea veche urmînd să fie adăpostit internatul. La această școală are o fată Ion Ludoșan, unul din cei mai sîrguincioși colectivști și nu departe el însuși și-a construit o casă frumoasă. El mai are un fiu, muncitor la Sibiu, și o fată la studii în București. Realizează, împreună cu soția, peste 500 de zile-muncă anual, e harnic, calitatea lucrărilor sale e cunoscută, ca șef de echipă și muncește și îndrumă; a trecut prin război și se ridică la o mentalitate avansată. E deputat în sfatul popular raional.

Soră bună, mai cu experiență, a acestei gospodării, este cea de stat tot din Miercurea, situată printre primele din regiune. Ea se evidențiază prin calitatea superioară a lucrărilor mecanizate — brazedele pămînturilor ei devin mai rodnice — și are un sector zootehnic de invidiat. Ca soră mai mare nu precupețește nici ajutorul material, furnizînd semințe, remorci, nici pe cel spiritual, delegîndu-l, de pildă, pe tehnicianul Boris Țugui să predea lecții la învățămîntul agrozootehnic de la „catedra” oferită de gospodăria colectivă. Mecanizarea lucrărilor de cîmp, oportunitatea însămînțării

POPORUL

Din mărul rumen de pe ram
De mușc și-l sorb pe îndelete, —
Mireasma lui să mă desfete,
Vlagă eu sorb din al meu neam.

Spre cer tind visul, cosmic zmeu,
Drum avîntat tai printre jnepeni.
Vultur ce-aripile spre nalt îți depeni,
Așa ești tu, poporul meu.

Cînd vesel, merg prin munți,
Mi-i frate steiul;
În jerbe mari văd clocotind țîțeiul,
Încolăcit pînă-n țării și-i cerul cum e norul

Eu, proiectîndu-se, măreț, pe toate,
Văd pe acela care e făuritorul
Acestor roade, frumuseți, bucate,
Norodul, el stăpînul și biruitorul.

CAMIL BALTAZAR

lor, furajele, mai ales cele verzi, și producția de vin au crescut ca urmare și la gospodăria colectivă și la firmele personale vin din partea „maistrului”. Vîntul semnifică îmbucurător o apropiere. mai mult, de industrie — Wurner Toma sau „brigada” — termen mai vechi dar tot de natură muncitorească urbană, Schörsten Mihai.

Și biblioteca din Miercurea, contribuie la dinamizarea vieții de aici. Prin numărul de cititori, prin gradul lor de cultură, prin activitatea cu cartea în general, această bibliotecă a cucerit pe regiune și locul II pe țară, bineînțeles în competiția bibliotecilor comunale. Interesul pentru cultură și știință a dus și la mobilizarea cetățenilor din raioanele munelor Miercurea, Apoldul de Sus, Apoldul de Jos, Luduș, Doștat, Drașov, Gîrbova, Poiana și Jariștea, unde vin copiii aici la liceu, pentru muncile de învățămînt și a școlii. În centrul comunal Miercurea se co-

După lîncele dimineții scaldate, un val de ploaie rece, sîcîitoare, bucură gurile și răcoroșele departe, în gauri de oțet peste cuprinsurile cîmpiei. Pe urmă, sursele unor amiezi blinde, pe drumuri și pe șosele abia zburate, întroienite de frunze fără tîi, m-am plimbat pe îndelete, cu treacă fără, prin podgoriile din marginea orașului. Am fost, sus, pe promontoriile dealurilor la Copoul întornat și pe colinele de la de Ciric, pe versantul de la Șorogari și pe poposit, pe la Bucium și pe la Vișan. În lăta și la Miroslova, la Vlădiceni și la Teșla, la Doi Peri și la Hlincea, la Cercuri și la tățuia. Îmbrobonați, albi și negri, stînci încălărau, unii mai grei decît alții, în viilor îmbrăcate în armuri de aramă, și rate pe portative de sîrmă, iar din înălțimi uneori încă albastre, printre nori sfișii, pe atlasul cerului, curgea, cu dulci curgătoare miere, lumina liniștită a amiezilor. Urmă pe o costișă vegheată de bătrîni nuci în răzleții în preajma unei case cu ziduri de be, cine știe cum încă rămăsă acolo, arătată larmă de glasuri omenești și, de încă verzi spaliere, boite cu carmin și de ben stîns, s-au ivit lanțuri de culegătoare de culegătoare. Purtau coșuri de nuiele umeri, pline-vîrf cu ciocchini îmbrăcate. Fiecare bob și cu toate îndeolaltă, cu mîini, făgăduiau licori îmbălsămate, gașgălgăie înspumate în zăcători și în cășcrame, să curgă must neastîmpărat și nuri, să intre forfotind în colacii furcilor, iar de aci să cadă în budane, să mure și să cînte în legea lui. Am privit la o zidul coșcovit, rămasă pustie într-o mîna de fostă livadă, am căutat în amintiri neștiut, se pare că am zărit năluca altor puri, de mult călătorite, în vreme ce fîmi dădeau ghies crîmpeie de uitate v-

...lază încă o dată interferențe prietenești, de colaborări, ca expresie a setei de cunoaștere.

Miercurea are pe străzi, ca pe niște haine de lucru, sute de motorină. Din 1950 pînă acum stațiunea de mașini și tractoare cunoaște un drum ca de la șes la pante, de la vreo douăzeci de tractoare de tip vechi vechi la nici o sută de oameni, s-a ridicat la sute de tractoare și sute de alte mașini agricole, minuite de sute de oameni. Luciul metalic al tractoarelor, multe în cea mai recentă producție românească, iradiază pe pământul întregului raion, fie în soarele primăverii, fie în cel al toamnelor. Le contemplant cum așteaptă liniate, pe două coloane gata de bătaie, noi, profilate de fumuriul zării de iarnă și regret că nu am un aparat de fotografiat.

De pe acest pământ, înmuiat de benzină și șenile, leacă în epoci potrivite sute de semănători de grâu porumb, de combine ce vor fi conduse să adune boabi galbenă; zeci de batoze îi vor înlesni acesteia transformarea în piine caldă, vor pleca de aici buldozere, cultivatoare și altele, ca niște escadrile angajate în drumul omului spre tehnicitate, chiar dacă acest om se află în mediul rustic.

Ce resorturi au dus la ridicarea semeteului din Miercurea printre cele mai bune din regiune? Pe teren se evită la maximum timpii morții, se întrebuintează cât se poate de mult vremea favorabilă. Se preluau cursuri de trei ani, după care mecanizatorii primesc diploma de mecanici agricoli. Tipurile de mașini noi devin cunoscute teoretic și apoi sint conduse pe șenile și dealuri.

Mă stăpînește o vie admirație pentru aceste cicluri strălucite de o adevărată poezie a muncii cu rațiune. Pe pante i-am văzut pe acești oameni arind cu pluguri reversibile. Am văzut hărnicia unor tractoriști, mai birziu șefi de brigăzi, acum mecanici la atelierelor unde-i găsim. Comunistul Olteanu Patrachie din Miercurea, de 30 de ani, cu familie și casă nouă în Miercurea, recondiționează un număr mare de piese, face economii, își depășește sarcinile lunare. Tractoristul Iosif Cibu din Daia, membru de partid, își împlineste planul anual 230 la sută, ară în satul său natal, economisește carburanți, prelungește termenul de funcționare a mașinilor și își îngrijește utilajul tot timpul campaniilor, depășind numărul de hantri prevăzuți între două reparații.

...În Miercurea, în această localitate multilaterală, de un urbanism crescînd, de o colaborare viguroasă și de o armonie prietenească, în această sinteză agricolă, tehnică și școlară, tot mai intensă și mai fructuoasă, în toate acestea trebuie descifrat un semn de nemurire, de istorie legendară.

ION RAHOVEANU

Sărbătoare la Ardușat

Zile frumoase de toamnă pe întreg cuprinsul țării. În comuna Ardușat din raionul Șomcuta, ca în multe alte locuri, e vremea culesului de roade. Colectiviștii sint mindri de rezultatele obținute anul acesta și, ca buni gospodari, încheie lucrările de toamnă, în cîntece și voie bună.

Sătenii din Ardușat au trăit de curînd clipe de sărbătoare și pentru o altă izbîndă, de data aceasta obținută pe ogorul artei: corul lor a obținut, cu prilejul concursului al VII-lea, premiul al II-lea pe țară.

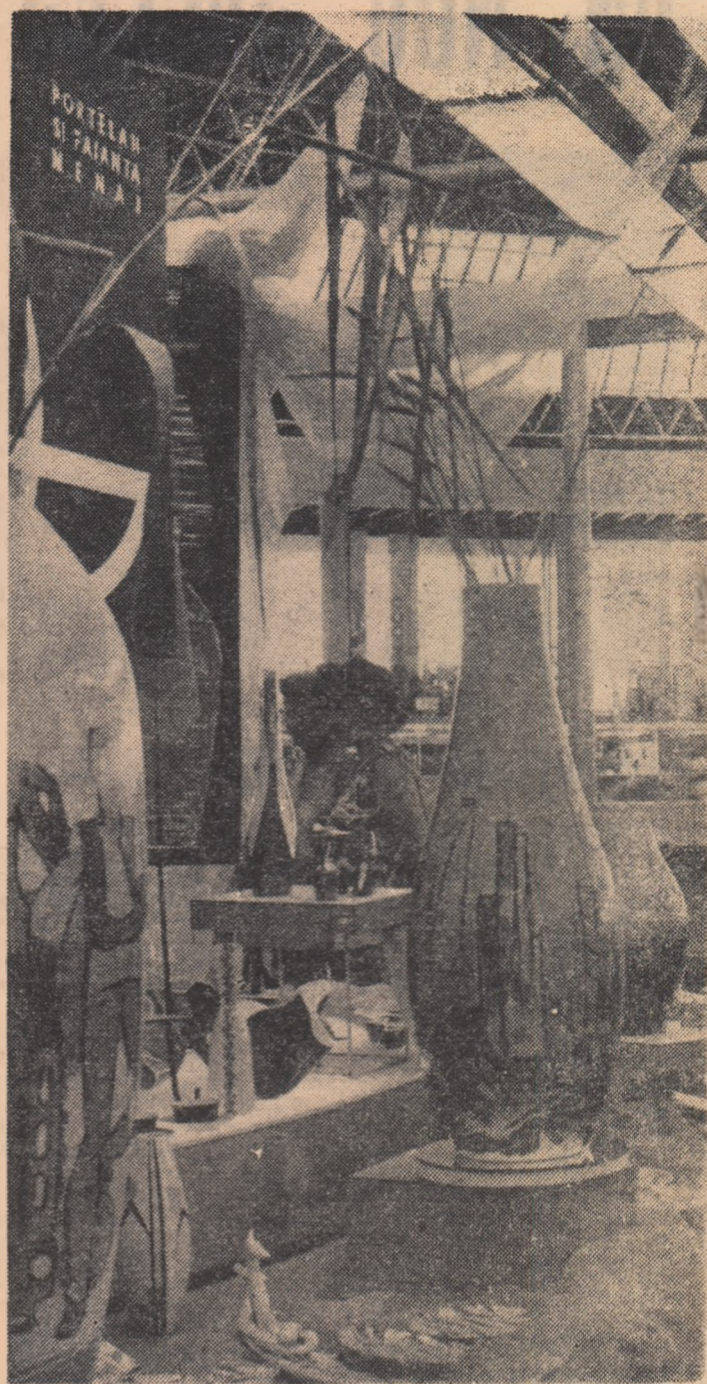
Pentru unii, poate că această consacrare a fost o surpriză. Dar pentru cei care i-au văzut pe acești colectiviști venind seară de seară direct de la cîmp la căminul cultural, uitînd de oboseală de cum începea repetiția, succesul lor apare ca o răsplătă firească acordată muncii, perseverenței și măiestriei artistice.

Această izbîndă merita sărbătorită. Au ales seara de sîmbătă 3 octombrie. Au poftit la ei în comună și tovarăși de la raion și regiune, care să se bucure împreună cu ei. Surpriza le-a fost mare cînd au venit în mijlocul lor și oaspeți de la București. Nimeni din cei de față nu va uita atît de curînd acea seară de sărbătoare.

Secretarul comitetului regional de cultură și artă a urât coriștilor noi succese în viitor. Președintele sfatului popular raional a adăugat la felicitări și un frumos televizor.

Dirijorul corului, tov. C. Băiușan, mai emoționat ca la concurs, a prezentat în fața oaspeților o selecțiune de cîntece intrate în repertoriul corului, printre care melodii ale compozitorilor Mircea Neagu și Constantin Arvinte.

T. BĂNULESCU

Pavilionul Expoziției Realizărilor Economice Naționale. Exponate de porțelanuri și faianță menaj.

...dutare, toamnă!

„La frumoasa vierită, se-nțînesc cărările
Din podgoria întinsă ce n-o prinzi cu zările.
Și de-i soare, ori de-i lună, de se-ngîna
zorii,
Nu mai stă acolo cheful, nu mai tac viorii.
Care dîncotro se-ndeamnă, li s-aprind căl-
ciile,
Se cutremură pămîntul frămîntat cu brîiele.
Sorb avan să-și stingă focul, pînă-n fundul
copului,
Iar în cramă curge vinul ca-n vremea potopu-
lului.

...Pe la fosta vierită, s-au ascuns cărările
Și podgoria-i uscată de te prind oftările.
Pe la corzi nu mai atîrnă, vesel, clădăriile
Și pe bolți, decor păiangul și-a-ntins pînză-
riile“.

Nu mai e vierita de atunci, de demult, nu
mai ține nagaica și nu mai plesnește cu sfi-
chiul în cei ce, suflecați pînă deasupra ge-
nunchiului, stîlceau strugurii cu picioarele,
jucînd săptămîni la rînd în mustul ce sărea
în sus, improșcînd schimburile, negre-smoa-
lă, ale oamenilor minăți odinioară la corvoa-
dă de porunca vîtafîlor ori amăgiți de scrip-
ciile unor sărmani lăutari. La Tomești, ca și
în alte bazine viticole, canonul de altădată,
executat clăcășește și în dușmănie de-atîta
beată omenime, a dispărut. În locul lui, o
aparatură modernă și economică e capabilă
azi să execute rapid întreaga operație de vi-
nificare, din coșuri strugurii fiind transpor-
tați cu camioanele și cu căruțele în gura unor
buncăre, iar de-acî trecînd la prese și la ba-
zinele de colectare și apoi în cisterne captu-
șite cu faianță.

Am urcat în aceste zile ale culesului stru-
gurilor de masă, dincolo de piscul Socolei,
sub dealul de la Pietrăria și mai jos de Schi-
tul lui Tăriță, iar într-alt rînd, într-o dimi-
nceată cernită, încercată de-o burnițare liniș-
tită și subțire, am întîrziat, la ceasul prînzu-
lui celui mare, pe dimburile și pe ponoarele
Uricanilor. Pe terasele de aci, am zărit ici-

colo, cum se aprindea în ruguri un soare dis-
cret ivit din fumegările unor nouri fugarnici
și struguri în mindre înfățișări, unii bătuți
la bob și îndesați și zdraveni, virtoși la car-
ne, se rînduiau în oboroase încăpătoare ori se
culcau în lădițe, luînd drumul, cu fuga, spre
zarva forfotitoare a piețelor alimentare și
spre mustăriile ce-au prins a-și deschide por-
țile. La un rînduit popas întocmit undeva pe
la Goruni lîngă un gard ghimpos împovărat
de cîtină, am zăbovit cu un grup de munci-
tori de la un Gostat, la un foc roșu și îndră-
cit deasupra căruia, condimentate cu cimbru,
se afumau și se piprileau, sfîriînd de dogoa-
rea incinșilor cărbuni, hartane de pastramă
și debreșini usturoiați, în timp ce cineva ru-
pea darnic dintr-o piine rumenă și proaspătă,
iar în paharele improvizate din ardei grași,
făcea bulbuci tulburelul cel scăpat de la chi-
nurile teasurilor.

Pe urmă, într-o sîmbătă seara lină, cu
ploaie monotonă dincolo de ferestrele unei
cantine muncitorești, i-am văzut pe culegă-
tori veseli, petrecînd, sărînd de pe scaune ca
dopurile pocnitoare de la sticlă și prinzi-
du-se într-o sîrbă minată de-un acordeon și
de-o drăcoasă piculină.

A doua zi, călcînd pe cărări pietruite și
plimbîndu-mă astfel prin vii, mă gîndeam la
mustul ce curînd-urînd va curge riuri în
cramele gospodăriilor de stat și ale celor co-
lective, pregătîndu-se acolo spre a se tîlmăci
în înțelepte ori în sprîncare vinuri de înaltă
spiță, dintre care unele se vor întîlni mai
apoi, imbuteliate, la concursurile internațio-
nale, de unde se vor întoarce acasă falnice,
cu medalii de aur și de argint.

— Bine ai venit, toamnă înrodită! am ridi-
cat și-am dat de dușcă paharul, închinînd în
cîntec darurilor ei. În sănătatea voastră a
celor ce înrodiți cu priceperea și hărnicia
voastră mindrele și binecuvîntatele noastre
podgorii!

ION ISTRATI

MĂREAȚA EXPOZIȚIE

Își flutură drapele largi falduri de mătase,
Îmbrățișînd azurul din zările albastre.
În mii de inimi sună cîntări tumultoase,
Aici s-a strîns mîndria și fala țării noastre.

Vibrează în metale, în lemn și în unelte
Vigoarea linereții în unduire de floare,
Și-n armonia formei cu siluete zvelte
Se-ngemănează brațul cu mintea creatoare.

Simți parcă ritmul muncii zvîcnînd în magistrale
Și vezi cum curge fonta în șarje-nvăpăiate.
Puternice și pline de-avînt, hidrocentrale
Torente luminoase aruncă peste sate.

Sint mărturii de brațe vînjoase, ce luptară
Să scoată din cărbune lilonul greu de aur.
Republica trăiește o nouă primăvară,
Iar omul nou devine al tericirii faur.

Mîndrește-te cu ele, Republică măreață,
Căci ele-s trîinicia și-n ele-ți stă temeiul,
'Aici se făurește adevărata viață,
Căci s-au unit ciocanul, ogorul și condeiul.

LAZAR CĂLIMAN

UN NOU SUCCES ÎN CUCERIREA COSMOSULUI

Vladimir Komarov, Boris Egorov și Konstantin Feoktistov după aterizare.

important laborator cosmic

Lupta nobilă a oamenilor pentru cucerirea spațiului cosmic a înregistrat un nou succes remarcabil. În zilele de 12 și 13 octombrie a.c., nava cosmică sovietică VOSHOD, având la bord pe cosmonauții Vladimir Komarov, Konstantin Feoktistov și Boris Egorov, a înfăptuit cu succes un zbor de 24 de ore și 10 minute în jurul Pământului.

Deosebit de semnificativ în noul zbor cosmic, măsurând peste 840 000 km, este mai întâi faptul că, pentru prima dată în lume, pe bordul aceleiași nave cosmice au luat loc trei cosmonauți. Până acum pe bordul navelor sovietice VOSTOK (cu greutatea de circa 5 tone), sau a celor americane MERCURY (cu greutatea de circa 1,5 tone), a fost cîte un singur cosmonaut.

Un alt element deosebit îl constituie înălțimea la care a zburat nava cu pasagerii săi. Pînă la zborul navelor VOSHOD, recordul de înălțime al unui cosmonaut era deținut de I. A. Gagarin, care la 12 aprilie 1961, atinsese 327 km. De astă dată înălțimea maximă a ajuns la 409 km, ceea ce presupune rezolvarea unor noi probleme importante.

Compunerea echipajului dintr-un pilot cu cunoștințe multilaterale, un om de știință pentru investigații a-dînci în Cosmos, un medic biolog, pentru cercetarea sănătății, a asigurat o verificare nemijlocită a datelor culese, îmbogățind substanțial cunoștințele noastre.

Se știe că pe Soare au loc fenomene impresionante. Acolo apar un soi de pete întunecate, se produc puternice explozii, se înalță gaze fierbinți

ale protuberanțelor. Aceste fenomene au numeroase urmări pe Pământ. Din punct de vedere al cosmonauticii, lucrul cel mai important este acela că atunci cînd apar pete solare mai mari sau au loc erupții cromosferice, sint puternic intensificate așa-numitele centuri de radiații din jurul Pământului. În special prima centură care se găsește la o înălțime de 1 000 de km prezintă cel mai mare pericol pentru cosmonauți, chiar și la înălțimea de 500 de km.

Prin lansarea la mare înălțime a navei cosmice VOSHOD au putut fi studiate și calitățile blindajelor, menite să apere pe cosmonauți de efectul radiațiilor cosmice în timpul zborului. Astfel, zborul navei VOSHOD apare ca un pas serios înainte pe drumul lansării unor nave la mai mari depărtări de Pământ, nave care să pregătească, în fond, zborul omului spre lună și spre alte corpuri cerești.

O altă chestiune importantă este aceea a studierii directe a posibilităților de acomodare ale omului în starea de imponderabilitate. Medicul biolog Boris Egorov, specialist în medicină spațială, a putut, de astă dată, să cerceteze, la fața locului, urmările stării de imponderabilitate (senzația lipsei de greutate a corpului). În felul acesta vor fi clarificate, fără îndoială, numeroase probleme medicale ale zborului cosmic.

Intrucît fiecare dintre membrii grupului de cosmonauți a avut de efectuat un anumit program de lucrări științifice, au fost verificate posibilitățile de cercetare ale echipajului de cosmonauți în timpul zborului.

Mijloacele automate de pe bordul navei, dispozitivele de comandă de la

sol ca și aparatura destinată aterizării comandată de cosmonauți, au asigurat realizarea cu succes a aterizării navei cu cosmonauții fără să mai fie nevoie ca aceștia să fie catapultați, la o anumită înălțime, de unde apoi se

coboară pe Pământ cu ajutorul parasutei.

Planul de cercetări stabilit pentru zborul primului echipaj cosmic a fost în întregime îndeplinit.

Zborul navei cosmice VOSHOD confirmă avansul pe care îl are și îl menține Uniunea Sovietică în domeniul cuceririi Cosmosului. El demonstrează că au fost soluționate cu succes noi probleme de ordin științific tehnic: lărgirea spațiului în cabina cosmică, asigurarea unei instrumentații complete și de mare precizie, pentru toate disciplinele implicate în buna desfășurare a acestui zbor și deci creșterea în greutate a navei cosmice și implicit a puterii rachetei purtătoare.

Insemnătatea rezultatelor: observații asupra atmosferei înalte, asupra corpurilor cerești și mai cu seamă asupra comportării oamenilor în timpul zborului, ne permite să afirmăm că zborul celor trei cosmonauți sovietici la bordul navei VOSHOD reprezintă un nou pas însemnat pe drumul cuceririi Cosmosului.

MATEI ALECSESCU
directorul Observatorului
astronomie popular din București

Interes, admirație în lumea întreagă

S. U. A.

Președintele Johnson care efectuează un turneu electoral în țară, a urmărit „cu interes deosebit” zborul navei cosmice VOSHOD, chiar în timp ce se afla pe drum — a comunicat un purtător de cuvînt al Casei Albe.

Secretarul de stat al S.U.A. Dean Rusk, a felicitat luni, în discursul său rostit la Universitatea Chape Hill, din Carolina de nord, în cadrul campaniei electorale, guvernul sovietic pentru lansarea cu succes a navei spațiale sovietice VOSHOD. El a calificat noua realizare a tehnicii și științei sovietice ca fiind „O experiență de mare importanță”.

După cum relatează corespondentul din Washington al agenției France Presse „plasarea pe orbită a navei cosmice sovietice VOSHOD a provocat o surpriză totală la Washington”. Locotenent colonelul M. Scott Carpenter, cel de-al IV-lea cosmonaut american, care la 24 mai 1962 a înconjurat de trei ori Pământul, a declarat că lansarea navei spațiale sovietice VOSHOD reprezintă „un mare succes... Am urmărit îndeaproape programul sovieticilor — a spus el. Nu aș fi fost prea surprins dacă erau trimiși doi oameni, dar trei, ei bine, aceasta este un mare succes”.

Intr-o declarație făcută ziariștilor, dr. James Webb, directorul general al administrației naționale pentru problemele aeronautice și spațiului — N.A.S.A. — a declarat că lansarea navei cosmice VOSHOD demonstrează

ză că Uniunea Sovietică „continuă realizarea unui vast program spațial”.

Intr-un articol publicat în Washington Post intitulat „Medicii americani îl invidiază pe medicul cosmic sovietic” se citează declarațiile unor cunoscuți specialiști americani în domeniul medicinei cosmice. „Îl invidiez profund pe Boris Egorov — a declarat fiziologul N. Pace. Nu încapă nici un fel de îndoială asupra colosalei importanțe științifice a zborului său”.

Ziarul New York Times scrie: „U.R.S.S. se află în fruntea olimpiadei spațiale iar comentatorul agenției U.P.I. Alwin Webb, arăta că în cursa pentru cucerirea Cosmosului, U.R.S.S. se află cu doi ani înaintea S.U.A.”

Anglia

Împărtășindu-și impresiile prilejuate de lansarea în Uniunea Sovietică a primei nave cosmice din lume avînd trei cosmonauți la bord, Kenneth Gatland, vicepreședinte a Societății britanice de comunicații interplanetare, și-a exprimat părerea că noua lansare constituie un mare salt în experiențele care vor face cu puțință, în cele din urmă, alunizarea omului.

Leonard Carter, secretar executiv al Societății interplanetare britanice, a declarat că zborul orbital al unui echipaj sovietic alcătuit din trei oameni oferă perspectiva ca asemenea zboruri să poată fi efectuate de orice persoană aflată într-o condiție fizică bună. „Ceea ce intenționează să realizeze sovieticii — a spus el — se asemănă cu un zbor, așa cum se desfășoară în prezent într-un avion obișnuit de pasageri cu reacție. Cu alte cuvinte, rușii au lărgit baza selecției pentru zborurile în spațiul cosmic, pentru a permite includerea unui mare număr de persoane”.

Luînd cuvîntul la o conferință de presă, care a avut loc la Manchester, liderul partidului laburist britanic, Harold Wilson, a declarat că zborul navei cosmice VOSHOD este o „mare realizare”. Acest zbor, a spus el, subliniază încă o dată însemnătatea progresului în domeniul științei și tehnicii realizat în Uniunea Sovietică

Franța

Agencia France Press scrie că ziua de 12 octombrie 1964 marchează o dată esențială în cucerirea Cosmosului: trecerea de la astronautica experimentală la astronautica operațională. După cele 12 zboruri în Cosmos cu echipaj uman, arată agenția citată, astronautica intră, în sfîrșit, în faza marilor explorări pregătitoare ale cuceririi lumii și a planetelor învecinate. Iar corespondentul științific special al agenției la Moscova, Serge Berg a transmis: Sovieticii au reușit o senzațională „premieră” în spațiul cosmic.

Din istoricul zborurilor cosmice

● Primul zbor al omului în Cosmos a fost efectuat la 12 aprilie 1961 de către cetățeanul sovietic I. A. Gagarin pe nava „VOSTOK—1”. Racheta care a plasat pe orbită această navă avea la lansare 6 motoare și o putere totală de 20 milioane cai putere ceea ce este egal cu puterea a circa zece hidrocentrale mari.

● Al doilea cosmonaut al lumii, Gherman Titov, a zburat pe nava „VOSTOK—2”. El a înconjurat Pământul de 17 ori în timp de 25 de ore și 18 minute și a parcurs peste 700 000 km, adică un drum egal cu distanța de la Pământ la Lună și înapoi.

● După zborul celor doi cosmonauți sovietici, al treilea cosmonaut este americanul John Glenn care a înfăptuit zborul la 20 februarie 1962. El a zburat în Cosmos timp de 4 ore și 56 minute, făcînd trei rotații și străbătînd o distanță de peste 120 000 km. Aceeași performan-

ță a realizat-o și cel de al patrulea cosmonaut al lumii, cetățeanul american Scott Carpenter, la 24 mai 1962.

● Navele cosmice sovietice „VOSTOK—3” și „VOSTOK—4” pe care au zburat în Cosmos Andrian Nicolaev (11 VIII 1962) și Pavel Popovici (12 VIII 1962) au înfăptuit primul zbor cosmic în grup. Ele au zburat împreună timp de 71 de ore.

● Locul de unde a fost lansată prima navă cosmică din lume, la bordul căreia se găsea un om, se numește Baikonur, situată în Siberia apuseană, în regiunea cu același nume.

● Al șaptelea cosmonaut este americanul Walter Schiro, care la data de 20 octombrie 1962 a efectuat șase rotații în jurul pământului în timp de 9 ore și 56 de minute, străbătînd 280 000 de km.

● Al optălea cosmonaut este tot un american, Gordon Cooper. În zborul său în jurul Pământului înfăptuit la 15 mai 1963, el a stat în Cosmos 34 de ore, efectuînd 22 rotații și străbătînd 900 000 km.

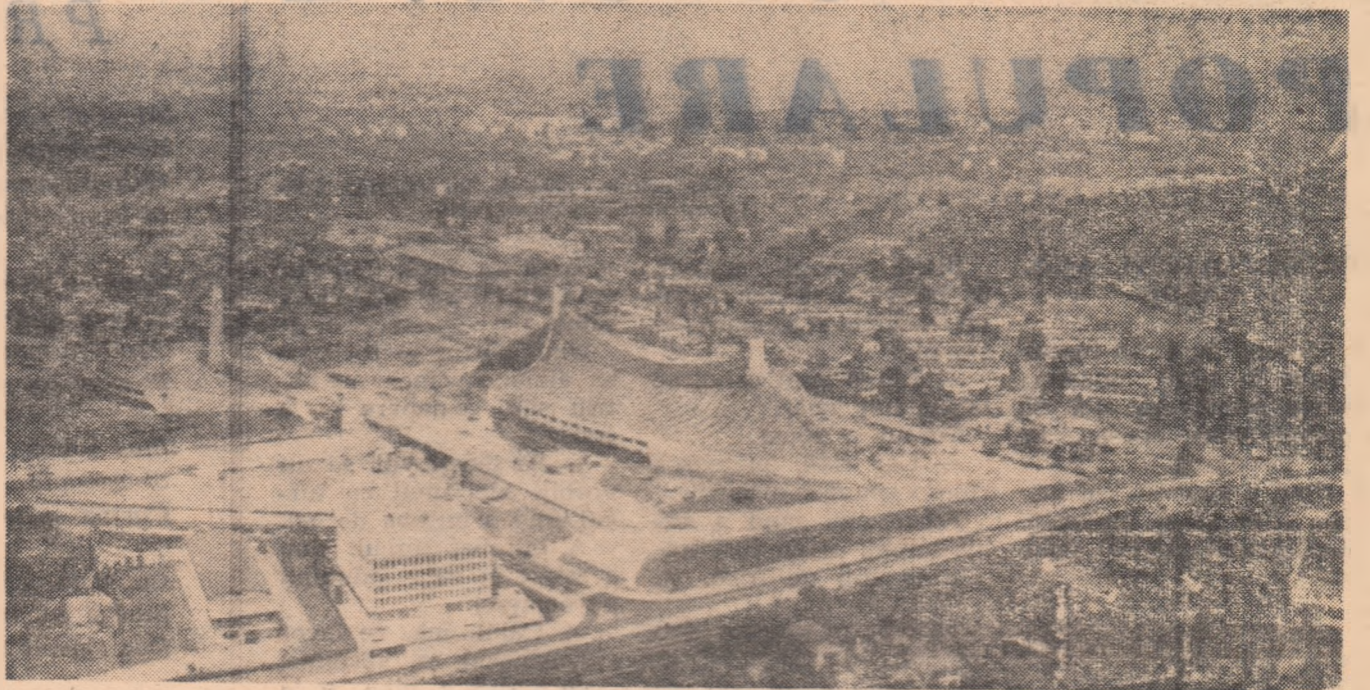
● Prima femeie cosmonaut din lume este Valentina Tereșkova care împreună cu Valeri Bikovski (cel de al nouălea cosmonaut al lumii) au zburat împreună pe orbită timp de 71 de ore, străbătînd peste 2 milioane de km.

● Cel mai vîrstnic dintre cosmonauți este americanul John Glenn născut în 1921, iar cei mai tineri sint Valentina Tereșkova și Boris Egorov, născuți în 1937.

Jocurile Olimpice de la TOKIO

SPORTIVII ROMÎNI LA MAREA ÎNTRECERE

Vedere de la Tokio. În fotografie se remarcă gimnaziul național unde au loc întrecerile olimpice de natație.

La ora cînd pe toate meridianele globului posturile de radio și telegraf repetă la infinit cuvîntul „Tokio”, cu semnificația sa binecunoscută în acest an, gîndurile iubitorilor de sport din țara noastră — în număr de milioane — se îndreaptă optimiste spre cei mai buni sportivi romini care, acolo, în Țara Soarelui Răsare, se vor întrece cu sportivii din întreaga lume, spre faima lor și a patriei.

Deși participă pentru intîia oară la Jocurile Olimpice de la Paris, din anul 1924 și cuceresc, prin locotenentul H. Rang, o medalie de argint la J.O. de la Berlin, din 1936, prima afirmare olimpică a sportivilor romini se produce în 1952, în „țara celor 1000 de lacuri” — Finlanda, cu ocazia celei de-a XV-a ediții a J.O. Explicația participărilor aproape simbolice a sportivilor romini la Olimpiadele dinaintea celui de-al doilea război mondial rezidă în dezinteresul total manifestat de regimul burghez-moșieresc față de sportul românesc. Ca să ajungă la Olimpiadă, pentru sportivii romini se organizau chete, liste de subscripții, cu ajutorul cărora, cu mare greutate, se acopereau cheltuielile minime necesare deplasărilor.

La Jocurile Olimpice de la Helsinki, din 1952, sportivii romini, prezentîndu-se la întreceri cu o delegație numeroasă și incomparabil mai bine pregătită decît la precedentele ediții, se clasează pe locul 22 din 70 de națiuni participante, patru dintre ei obținînd medaliile olimpice. Una de aur, una de argint și două de bronz.

Ediția a XVI-a a Jocurilor Olimpice de la Melbourne consacra sportul românesc pe arena internațională. Sportivii noștri cuceresc 13 medalii, dintre care 5 de aur, Rotman (2), Ismaileiuc-Alexe (1), la canoe, Linca (1) la box și Petrescu (1) la tir. La majoritatea disciplinelor la care participă ei ocupă locuri fruntașe, clasîndu-se pe locul 11 din 67 de țări. O deosebită impresie o lasă canotorii și boxerii romini, aceștia din urmă prezentîndu-se la ringul olimpic cu 4 sportivi, toți 4 fiind laureați: în afara lui Linca, campion olimpic, Negrea și Dobrescu obțin medaliile de argint, iar C. Dumitrescu, medalia de bronz.

J.O. de la Roma, din anul 1960, înseamnă pentru sportivii romini o nouă treaptă urcată pe scara ierarhiei mondiale. Țara noastră se clasează pe locul 10 din 84 de națiuni, depășind țări cu bogată tradiție sportivă ca Cehoslovacia, Franța, Suedia, Bulgaria etc. Cei de pe „Stadio dei Centomila” ca și zecile de mii de spectatori aflați pe muntele Monte Mario rămîn uluiți de ușurința cu care „minunea blondă” de la poalele Carpaților, Iolanda Balaș, trece ștacheta înălțată la 1,85 m, nou și senzațional record olimpic!

Fără îndoială că șirul performanțelor de prestigiu ale sportivilor romini va continua, inscriindu-se și în cartea de aur a Jocurilor Olimpice de la Tokio!

M. POPESCU

Olimpiada de-a lungul vremurilor

Despre Jocurile Olimpice, competiția celor mai buni dintre cei mai buni sportivi ai lumii, s-au povestit, s-au scris de-a lungul anilor, întâmplări, fapte, lucruri ce păreau uneori de domeniul fanteziei.

Jocurile Olimpice au fost create de un rege al Eladei, iubitor al luptelor și alergărilor în aer liber, pe nume Iphitos. Pe timpul desfășurării jocurilor, Elada era proclamată de greci neutră, astfel că acestea se desfășurau fără impedimente și cu fastul convenit. Prima Olimpiadă a avut loc în anul 776 î.e.n., iar în anul 392 e.n. împăratul Teodosie, intrucît considera asemenea manifestații drept o instituție păgînă, le-a desființat. De aici și pînă la primele Jocuri Olimpice moderne a fost un drum lung de străbătut. Ideea reluării J.O. i-a venit tînarului pedagog francez Pierre de Coubertin. N-a fost deloc ușoară munca lui Coubertin. După ani de luptă dirză, între 5—13 aprilie 1896, (cu toată împotrivirea primului ministru grec de atunci care își dă demisia), la Atena au loc primele jocuri de la data cînd ele au fost suprimate. La J.O. de la Atena au participat 285 sportivi, reprezentînd 13 națiuni. Rezultatele au fost mediocre. Astfel, americanul Burke a cucerit 100 m plat în 12”, australianul Flack a obținut pe 800 m 2'11”, pe 1500 m 4'35"5, iar Clark (S.U.A.) abia a trecut la înălțime peste ștacheta ridicată la 1,81 m!

Publicul atenian a fost complet dezamăgit de evoluția sportivilor greci, care s-au prezentat sub orice critică. Singurul sportiv care a salvat onoarea Greciei a fost micul cioban Spiridon Luys, care a alergat cei 42 km fără nici un fel de antrenament, excluzîndu-l, se înțelege, pe cel făcut pentru fugărirea sau adunarea oilor. El a fost primit de greci pe stadion într-un entuziasm de nedescris și copleșit cu numeroase daruri și onoruri.

În 1900, cînd a avut loc la Paris a doua ediție a J.O., Pierre de Coubertin avea de ce să fie fericit. Triumfase pe deplin visul său: Jocurile Olimpice antice, în veșmînt nou, modern, cuprinseseră mințile specialiștilor și inimile sportivilor. Competiția a avut loc în cadrul Expoziției universale pariziene. Programul conținea campionate de biliard, de șah, o întrecere de... pescuit cu undița! După cum relatea presa de atunci, J.O. au fost mai mult un bilci decît o adevărată manifestație sportivă.

Se pare că desfășurarea J.O. în cadrul tirgurilor era rentabilă pentru organizatori, așa că edițiile din 1904 (Saint Louis-Missouri), 1908 (Londra) au avut loc tot într-un astfel de cadru. Abia în 1912, cu prilejul Olimpiadei de la Stockholm, se face o cotitură în organizarea și desfășurarea J.O. De data aceasta, competițiile sînt organizate pe stadioane și terenuri sportive și într-un cadru sportiv spe-

cific. Pentru prima oară sînt introduse în program cursele de 5000, de 10000 m și decathlonul. Iată și cîteva performanțe realizate la ediția „suedeză”: 10"8 pe 100 m, 21"7 pe 200 m și 48"2 pe 400 m.

Cel dintîi război mondial a împiedicat, în 1916, desfășurarea Jocurilor Olimpice. În 1920 Belgia organizează ediția post-belică a J.O. Aici, la natație, spre surprinderea tuturor, apar costumele de baie închise la gît și cu chiloții peste genunchi. În picioare, sportivii purtau espadrile! În 1924 Parisul este pentru a doua oară gazda marii întreceri rezervate sportivilor amatori, urmează apoi J.O. de la Amsterdam, în 1928, (un eveniment important: pentru prima oară sînt admise în concurs femeile!) cele din 1932 de la Los Angeles și de la Berlin în 1936. (Cu toate protestele unor comitete olimpice naționale și a unor personalități ale vieții artistice, culturale și sportive — ca urmare a unor mari presiuni politice — Olimpiada se ține la Berlin, într-o țară unde se instaurase fascismul. Comitetul Olimpic internațional — așa cum scriau ziarele — „a rămas surd la toate apellurile și protestele care cereau schimbarea locului de desfășurare a J.O.”).

Cel de-al doilea război mondial, dezlănțuit de fasciști, care a devastat Europa și care a ucis atîtea milioane de vieți, a împiedicat și J.O. Ele sînt reluate, în 1948, la Londra. În 1952 au avut loc la Helsinki, iar în 1956 la Melbourne.

Cu toată depărtarea, de pe toate meridianele globului pămîntesc au

sosit pe „continentul verde” 3539 de sportivi, din 68 de țări. Eroul acestei ediții este marinarul din Baltica Vladimir Kuț care cucerește două medaliile olimpice de aur, la 5000 și 10000 metri, preluînd de la Zatopek „locomotiva cehoslovacă” ștabela recordurilor mondiale în probele de rezistență. Bob Morrow (S.U.A.) iese învingător în probele de 100 și 200 metri și în ștabela 4 x 100 metri. „Veteranul” francez Mimoun cîștigă maratonul, iar sulițașul Danielssen, stabilește un nou record mondial: 85,71 metri. Natația este dominată de inotătorii australieni, cîștigători a cinci titluri olimpice din cele șapte puse în joc.

Roma. „Cetatea eternă” de pe malurile Tibrului, a găzduit, în august 1960, cea de-a XVII-a ediție a Jocurilor Olimpice.

La atletism, își face apariția fenomenala atletă de culoare Wilma Rudolph (S.U.A.), care reușește să cucerească trei medaliile de aur, în probele de 100 și 200 metri și în ștabela 4 x 100 metri; australianul Eliot, cu 3,35", 6 zecimi, stabilește un valoros record mondial la 1500 m, iar sovieticul Savlacadze produce cea mai mare surpriză, învingîndu-l la înălțime pe americanul John Tomas. O deosebită impresie lasă italienilor halterofilul Iuri Vlasov, precum și inotătorii australieni John și Lisa Konrads, recordmenii mondiali la vîrsta de 16 ani.

Și acum iață-ne în plină desfășurare a celei de-a XVIII-a ediții a J.O. de la Tokio.

V. GRĂDINARU

PRIMELE REZULTATE ALE SPORTIVILOR ROMINI

ATLETISM: înălțime femei — Iolanda Balaș — 1,90 m. record olimpic, medalia de aur. Lungime femei: — Viorica Viscopoleanu — locul V.

FOTBAL: România—Mexic 3—1; România—R.D. Germană 1—1; România—Iran 1—0. Echipa noastră de fotbal s-a calificat pentru sferturile de finală.

BOX: Puiu Nicolae 1-a învins prin K.O. pe rhodesianul Van der Walt; C. Ciucă 1-a învins prin K.O. pe canadianul John Henry iar C. Niculescu, C. Cruda, V. Mirza și I. Mihalie au cîștigat la puncte în fața lui Gutteriez (Mexic), Caminero (Cuba), Kum Thaik Lee (Coreea de sud) și respectiv König (Austria).

VOLEI: România — U.R.S.S. 0—3; România—Brazilia 3—0; România—Bulgaria 3—2.

SCRIMA: Floretă (bărbați) — România—Franța 11—5; România—S.U.A. 8—8. Echipa noastră s-a calificat în sferturile de finală.

SATIRĂ ȘI UMOR

SNOAVE POPULARE

(Din volumul „De-ale lui Păcală” Editura pentru literatură, 1964).

TU SA PLĂTEȘTI, AGĂ, CALUL

Cică pe cînd era turcul stăpîn în țara noastră, venea primăvara aici, și toamna pleca acasă, în țara turcească.

Unul a avut un cal bătrîn, și el, ca să nu-l mai ducă acasă, nu l-a mai dus.

Bieții oameni mureau de frică c-o să moară calul — cum a și murit — și-a zis:

— Dac-o muri calul, ce facem noi, agă?

Turcul a spus:
— Ce, să-l plătească cine-o spune c-a murit.

Primăvara, cînd a venit turcul, ei au fost tremurînd toți de frică, că

ce-o să se facă, c-o să-i puie turcul să plătească calul.

Unul bătrîn — tot vorbea ăluia, că cine n-are bătrîn să-l cumpere — a spus:

— Să tăceți voi, să nu vorbiți nici unul cu turcul cînd o întrebă de cal.

A întrebă turcul, cum a venit în sat, adunînd pe oameni:

— Calul, mă, ce face? Unchiașul a răspuns:
— Calul e bine, e la iarbă pe cîmp.

— Ia să-l aduceți încoă să-l văd, a zis agă.

— Păi, nu-l putem aduce, agă, că a umplut cîmpul. Picioarele sînt încolo, capul încolo, trupul încolo.

— Bre, cum spui tu, a murit calul.

— Tu să plătești, agă, calul, că tu ai spus c-a murit.

Și așa, cu bătrînul, au scăpat oamenii de așa satara belea ce le căzuse pe cap.

LĂPTAR CINSTIT

— Măi băiețuș, cite kilograme de lapte dă vaca voastră pe zi?

— Cam vreo opt.

— Și ce faceți cu ele?

— Păi, ce să facem, două le bem noi, și douăsprezece le vindem la țîrg.

FOCUL ÎN PIVNIȚĂ

Un oaspe glumeț al unei crîșme a văzut cum birtașul cară apă în pivniță. Iese afară la uliță și strigă cit il slujesc plămînile:

— Foc!

Vecinii aleargă spăriați și-ntreabă că ce arde.

— Arde în pivniță la birtaș, că l-am văzut de două ori ducînd apă în ea.

NESUPUNERE

Păcală era soldat. Și cum într-una din zile avea liber și avea și ceva bani, se duse la teatru.

În timpul reprezentației adormi. Cînd se trezi, un actor zicea pe scenă:

— Iată, cinci zile de cînd sîntem aici.

— Maică precistă, strigă Păcală, sărînd de la locul lui, și eu, care nu aveam decît o zi permisiie... Să știi că m-a dat dezertor!

Fotbaliștii de la „Recolta” Stoicânești-Argeș sînt frunțași în sport și în muncă.

...Recoltă bună și la porumb și la... goluri!
Desen de NEAGU RĂDULESCU

Versuri scrise în numele terenului sportiv din comuna Peretu-Roșiori.

PĂRĂȘITUL

Sint, cică, un teren sportiv
Și de atîtea luni în șir
Posez ca spațiu locativ
Un loc lipit de cimitir.

Pe mine, dragii mei, să știți,
Există azi numai atît:
Ai porții stîlpi cu alb vopsiți
Ce-mi țin tot timpul de urît.

De-a lungul meu trec foarte des
Cărute mari lăsînd pe sol
Șirag de urme, mai ales
În iata liniei de gol.

Probabil, din acest motiv
Stau de pomană în prezent,
Și cum se zice-s... un sportiv
Ținul pe tușă permanent!

De-aceea zău că nu mă mir
Și înțeleg fără eioi!:
M-au pus chiar lingă cimitir
Fi'ndcă-s născut de-a dreptul mort.

Și-mi spun adesea, solitar,
C-ar trebui în mod expres
Să merg la sîtul popular
După extractul de deces.

V. D. POPA

PREGĂTIRI

'Aleargă vîntul toamnei în raiale
Pe dealurile parcă de aramă;
Miroase-a nuci și-a vin în fierț spre cramă
Și trunze dănțuiesc în rotoagoale.

Căminul nou cu dragoste te cheamă
Și mari ațișe care-ți ies în cale
'Arată-avîntul muncii culturale
Pe care tot mai mult o iei în seamă.

Stau sobele și lemnele trumos
Și-asteaptă ca să fie de folos,
Curînd să te primească cu căldură.

Cu toate astea — nu știu cum să zic? —
Sînt și cămine unde nu-i nimic
Dar... poate simt această-nșepătură!

STELIAN FILIP

AM SĂ FAC CA TATĂL MEU

Un cerșetor ceru de pomană la un bogătaș.

Acesta, om rău, îl respinse cu bruschețe.

— Atunci, am să fac ca tatăl meu, zise cerșetorul, și plecă.

Bogătașul deveni curios să afle ce înseamnă vorbele cerșetorului. Îl chemă îndărăt și, dîndu-i o piesă de argint, îi ceru să-i spună ce făcea tatăl lui în asemenea împrejurări.

Cerșetorul, după ce puse piesa în buzunar, răspunse:

— Tatăl meu, cînd i se întimpla un așa caz, pleca binișor și se ducea pe la alții.

UNDE DAI...

— Măi frate, împrumută-mă cu 20 de lei.

— Bucuros, dragă, dar n-am la mine acum.

— Dar acasă?

— Mulțumesc de întrebare, acasă sînt toți sănătoși.

VITEJIE

Se plîngea un tinăr către altul, spunîndu-i:

— Măi, am fost aseară la o nuntă, și așa palme mi-a tras unul, de mai era să-mi smintească fălcile. Dar și eu l-am injurat strașnic!

Celălalt îl întrebă:

— Da te-a auzit?

Iar ăsta-i răspunde:

— Ba nu, că eram trecut dealu.

Fără cuvinte

(„Eulenspiegel“)